

Така и направили. Късметътъ тозчасъ напусналъ селянина и останалъ само умътъ.

Вечерътъ селянинътъ казалъ на баща си:

— Не искамъ вече да седа въ село.

— А кой ще оре нивитъ?

— Не искамъ цѣлъ животъ да бжда простъ орачъ.

Отишелъ селянинътъ въ града и станалъ градинарь въ царската градина. Царътъ и царицата често се разхождали изъ градината. Но били винаги тжжни. Имали едничка дъщеря. Като станала на петнадесетъ години, тя изведнѣжъ престанала да говори. Никой не можелъ думица да изкопчи отъ нея. Царътъ разгласилъ по цѣлата земя, че който накара дъщеря му да проговори, ще му стане зетъ.

Идвали царе, князе, боляри. Опитвали разни хитрости, но никой не можалъ да накара царската дъщеря да продума.

Новиятъ градинарь отишелъ при царя и му рекълъ:

— Царю честити, азъ ще накарамъ дъщеря ти да проговори.

Царътъ се зарадвалъ. Направилъ голѣмо угощение и поканилъ всички голѣмци отъ царството. Яли, пили и после всѣки трѣбвало да разкаже по нѣщо. Дошелъ редъ и на градинаря. Той запачналъ:

— „Отивахме трима другари за въ града. Единиятъ дърводѣлецъ, вториятъ шивачъ и азъ. Замръкнахме въ гората. За да се пазимъ отъ вълцитъ, наклдохме огънь. Най-напредъ останала да пази дърводѣлецътъ и да не заспи, изрѣзалъ отъ едно стебло хубаво девойче. Събудилъ шивача и рекълъ:

— Азъ изрѣзахъ тази девойка, ти я облѣчи.

Шивачътъ веднага извадилъ ножица, игла и конци. Ушилъ ѝ рокля. После събуди мене и ми рече:

— Дърводѣлецътъ изрѣза тази девойка. Азъ ѝ ушихъ рокля, и я облѣкохъ. Ти пѣкъ я научи да говори.

И наистина, до сутринята я научихъ да говори. Когато другаритъ ми се събудиха, започнахме да се караме. Всѣки искаше да вземе девойчето.

— Азъ я издѣлахъ, — викаше дърводѣлецътъ.

— Азъ пѣкъ я облѣкохъ — настояваше шивачътъ.

— На мене се пада! Азъ я научихъ да говори, — викахъ азъ и дърпахме на всички страни бедното девойче.

До сега се караме и не можемъ да решимъ на кого се пада.“

Изведнѣжъ царската дъщеря извикала:

— Разбира се, твоя е, юначе!